

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1194/2017
18.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Зоране Делибашић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж број 52/15 од 28.12.2016. године, у седници одржаној дана 18.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж број 52/15 од 28.12.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж број 52/15 од 28.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 39694/13 од 05.09.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 99.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2014. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.720,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отпавка одлуке.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж број 52/15 од 28.12.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П број 39694/13 од 05.09.2014. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој, на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 99.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2014. године, па до коначне исплате као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П број 39694/13 од 05.09.2014. године тако што је одбијен као неоснован захтев тужиле којим је тражено да се тужена обавезе да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (у смислу члана 404. ЗПП), ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11 ... 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима у погледу досуђења правичне накнаде на име повреде права на суђење у разумном року и одговорности државе за рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке. О овом праву тужилце одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, као и са одлукама Уставног суда и Европског суда за људска права, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, односно за новим тумачењем права.

Стога, без обзира на судске одлуке на које се указује у ревизији тужилце, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужилце ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилце није дозвољена.

Тужба за накнаду штете настале повредом права на суђење у разумном року поднета је дана 21.10.2013. године, а вредност предмета спора је 99.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у којој врсти спора је према члану 479. став 6. истог закона искључено право на ревизију, имајући у виду да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску вредност од 3.000 евра, због чега је по оцени Врховног касационог суда ревизија тужилце недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић